

Sofocle

Edipo re

a cura di Emilio Piccolo

Classici Latini e Greci
Senecio

Classici Latini e Greci

Senecio

emiliopiccolo@mclink.it

Napoli, 2009

La manipolazione e/o la riproduzione (totale o parziale) e/o la diffusione telematica di quest'opera sono consentite a singoli o comunque a soggetti non costituiti come imprese di carattere editoriale, cinematografico o radio-televisivo.

Sofocle

Edipo re

a cura di Emilio Piccolo

Classici Latini e Greci
Senecio

Οιδίπους

ὦ τέκνα, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,
τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε μοι θαάζετε
ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἔξεστεμμένοι;
πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων:
ἀγὼ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
ἄλλων ἀκούειν αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος,
ἀλλ' ὦ γεραϊέ, φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίτι τρόπῳ καθέστατε,
δείσαντες ἢ στέρξαντες; ὡς θέλοντος ἂν
ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν: δυσάληγτος γὰρ ἂν
εἶην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτίρων ἔδραν.

Ἴερεὺς

ἀλλ' ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς,
ὄρᾳς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
βωμοῖσι τοῖς σοῖς: οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
πτέσθαι σθένοντες, οἱ δὲ σὺν γήρα βαρεῖς,
ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός, οἶδε τ' ἠθέων
λεκτοί: τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἔξεστεμμένον
ἀγοραῖσι θακεῖ πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς
ναοῖς, ἐπ' Ἴσμηνοῦ τε μαντεία σποδῶ.
πόλις γάρ, ὡσπερ καὶ αὐτὸς εἰσορᾶς, ἄγαν
ἤδη σαλεύει κἀνακουφίσαι κάρα
βυθῶν ἔτ' οὐχ οἶα τε φοινίου σάλου,
φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός,
φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις τόκοισί τε
ἀγόνις γυναικῶν: ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,

ὑφ' οὗ κενούται δῶμα Καδμεῖον, μέλας δ'
 Ἄιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.
 θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἰσοῦμένον ς' ἐγὼ
 οὐδ' οἶδε παῖδες ἐζόμεσθ' ἐφέστιοι,
 ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἐν τε συμφοραῖς βίου
 κρίνοντες ἐν τε δαιμόνων συναλλαγαῖς:
 ὅς γ' ἐξέλυσας ἄστῳ Καδμεῖον μολῶν
 σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν ὃν παρείχομεν,
 καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδῶς πλέον
 οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς, ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
 λέγει νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον:
 νῦν τ', ὧ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίου κᾶρα,
 ἰκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστροποι
 ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν ἡμῖν, εἴτε του θεῶν
 φήμην ἀκούσας εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἴσθᾶ του:
 ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς συμφορὰς
 ζώσας ὀρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
 ἴθ', ὧ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
 ἴθ', εὐλαβήθηθ': ὡς σὲ νῦν μὲν ἦδε γῆ
 σωπῆρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας:
 ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα
 στάντες τ' ἐς ὀρθόν καὶ πεσόντες ὕστερον.
 ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν:
 ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
 παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
 ὡς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν:
 ὡς οὐδὲν ἔστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς
 ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

Οἰδίπους

ὦ παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτὰ μοι
 προσήλθεθ' ἰμείροντες: εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
 νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
 οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἐν' ἔρχεται
 μόνον καθ' αὐτὸν κοῦδέν' ἄλλον, ἢ δ' ἐμὴ
 ψυχὴ πόλιν τε κάμει καὶ ς' ὁμοῦ στένει.
 ὡστ' οὐχ ὑπνω γ' εὐδοντὰ μ' ἐξεγείρετε,
 ἀλλ' ἴστε πολλὰ μὲν με διακρύσαντα δῆ,
 πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις:
 ἦν δ' εὖ σκοπῶν ἠῦρισκον ἴσιν μόνην,

ταύτην ἔπραξα: παῖδα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ', ἔμαυτοῦ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ
ἔπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ' ὃ τι
δρῶν ἦ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
καί μ' ἡμῶν ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνω
λυπεῖ τί πράσσει: τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα
ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
ὅταν δ' ἴκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
μὴ δρῶν ἂν εἶην πάνθ' ὅς' ἂν δηλοῖ θεός.

Ἰερεὺς
ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας οἶδε τ' ἀρτίως
Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι.

Οἰδίπους
ᾤναξ Ἄπολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τω
σωτήρι βαίῃ λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι

Ἰερεὺς
ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἠδύς: οὐ γὰρ ἂν κάρᾳ
πολυστεφῆς ὧδ' εἶρπε παγκάρπου δάφνης.

Οἰδίπους
τάχ' εἰσόμεσθα: ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
τίν' ἡμῖν ἤκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;

Κρέων
ἔσθλήν: λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

Οἰδίπους
ἔστιν δὲ ποῖον τοῦπος; οὔτε γὰρ θρασὺς
οὔτ' οὔν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.

Κρέων
εἰ τῶνδε χρήξεις πλησιαζόντων κλύειν,
ἔτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.

Οἰδίπους
ἐς πάντας αὔδα: τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
τὸ πένθος ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.

Κρέων

λέγοιμ' ἄν οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα.
ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
ἐν τῆδ' , ἐλαύνειν μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.

Οἰδίπους

ποιῶ καθαρμῶ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;

Κρέων

ἀνδρηλατοῦντας ἢ φόνω φόνον πάλιν
λύοντας, ὡς τόδ' αἶμα χειμάζον πόλιν.

Οἰδίπους

ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;

Κρέων

ἦν ἡμίν, ὦναξ, Λαίϊός ποθ' ἡγεμῶν
γῆς τῆσδε, πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.

Οἰδίπους

ἔξοιδ' ἀκούων: οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.

Κρέων

τούτου θανόντος νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινας.

Οἰδίπους

οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὐρεθήσεται
ἶχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;

Κρέων

ἐν τῆδ' ἔφασκε γῆ: τὸ δὲ ζητούμενον
ἄλωτόν, ἐκφεύγειν δὲ τάμελούμενον.

Οἰδίπους

πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ ἔν ἀγροῖς ὁ Λαίϊος
ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνω;

Κρέων

θεωρός, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἴκεθ', ὡς ἀπεστάλη.

Οἰδίπους

οὐδ' ἄγγελός τις οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;

Κρέων

θνήσκουσι γάρ, πλὴν εἷς τις, ὃς φόβῳ, φυγῶν
ᾧ εἶδε πλὴν ἔν ουδέν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.

Οἰδίπους

τὸ ποῖον; ἔν γὰρ πόλλ' ἄν ἐξεύροι μαθεῖν,
ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

Κρέων

ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μιᾷ
ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

Οἰδίπους

πῶς οὖν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
ἐπράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἄν τόλμης ἔβη;

Κρέων

δοκοῦντα ταῦτ' ἦν: Λαΐου δ' ὀλωλότος
οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγένετο.

Οἰδίπους

κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδῶν, τυραννίδος
οὕτω πεσοῦσης, εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι;

Κρέων

ἢ ποικιλῶδὸς Σφιγξ τὸ πρὸς ποσὶν σκοπεῖν
μεθέντας ἡμᾶς τάφανῃ προσήγετο.

Οἰδίπους

ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὔθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ:
ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ
πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφῆν:

ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε κάμῃ σύμμαχον
γῆ τῆδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ θ' ἅμα.
ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανῶν, τάχ' ἂν
κάμ' ἂν τοιαύτη χειρὶ τιμωροῦνθ' ἔλοι.
κεῖνῳ προσαρκῶν οὖν ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάρθρων
ἴστασθε, τούσδ' ἄραντες ἰκτῆρας κλάδους,
ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροίζετω,
ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος: ἦ γὰρ εὐτυχεῖς
σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ' ἢ πεπτωκότες.

Ἰερεύς

ὦ παῖδες, ἰστώμεσθα: τῶνδε γὰρ χάριν
καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὣν ὄδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάσδε μαντείας ἅμα
σωτήρ δ' ἴκοιτο καὶ νόσου παυστήριος.

Χορός

ὦ Διὸς ἀδυεπὲς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
Θήβας; ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, δείματι πάλλων,
ἰήιε Δάλιε Παιάν,
ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος τί μοι ἢ νέον
ἢ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος.
εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα.
πρῶτα σὲ κεκλόμενος, θύγατερ Διός, ἄμβροτ' Ἀθάνα
γαίαχόν τ' ἀδελφεὰν
Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα
θάσσει,
καὶ Φοῖβον ἐκαβόλον, ἰὼ
τρισοῖ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὑπὲρ ὀρνυμένας πόλει
ἠγύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πῆματος, ἔλθετε καὶ νῦν.
ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω
πήματα: νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος, οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος
ὦ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ ἔκγονα
κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται οὔτε τόκοισιν

ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες:
ἄλλον δ' ἂν ἄλλω προσίδοις ἄπερ εὐπτερον ὄρνιν
κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον
ἄκταν πρὸς ἔσπερου θεοῦ.
ὦν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται:
νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θαναταφόρα κεῖται ἀνοίκτως:
ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἔπι ματέρες
ἄχαν παραβώμιον ἄλλοθεν ἄλλαν
λυγρῶν πόνων ἰκετῆρες ἐπιστενάχουσιν.
παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὄμαυλος
ὦν ὑπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διός,
εὐῶπα πέμψον ἀλκάν.
Ἄρεά τε τὸν μαλερόν, ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
φλέγει με περιβόατον, ἀντιάζω
παλίσσουτον δρᾶμημα νωτίσαι πάτρας
ἔπουρον, εἴτ' ἔς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας
εἴτ' ἔς τὸν ἀπόξενον ὄρμων
Θρήκιον κλύδωνα:
τελεῖν γὰρ εἴ τι νύξ ἀφῆ,
τοῦτ' ἐπ' ἡμᾶρ ἔρχεται:
τόν, ὦ τᾶν πυρφόρων
ἀστραπᾶν κράτη νέμων,
ὦ Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῶ φθίσσον κεραυνῶ,
Λύκει' ἄναξ, τά τε σά χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν
βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι
ἄρωγὰ προσταχθέντα τᾶς τε πυρφόρους
Ἄρτέμιδος αἶγλας, ξὺν αἷς Λύκι' ὄρεα διᾶσσει:
τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω,
τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς,
οἰνώπα Βάκχον εὐιον,
Μαινάδων ὀμόστολον,
πελασθῆναι φλέγοντ'
ἀγλαῶπι
πεύκα ἠπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

Οἰδίπους
αἰτεῖς: ἂ δ' αἰτεῖς, τᾶμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
κλύων δέχεσθαι τῆ νόσω θ' ὑπηρετεῖν,
ἀλκήν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν:

ἀγὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ,
 ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος: οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
 ἴχνευον αὐτός, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον,
 νῦν δ' ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστὸς τελῶ,
 ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε:
 ὅστις ποθ' ὑμῶν Λαίϊον τὸν Λαβδάκου
 κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
 τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί:
 κεί μὲν φοβεῖται, τούπικλημ' ὑπεξελεῖν
 αὐτὸν καθ' αὐτοῦ: πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 ἀστεργὲς οὐδέν. γῆς δ' ἄπεισιν ἀσφαλῆς.
 εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
 τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω: τὸ γὰρ
 κέρδος τελῶ ἄγ' οὐκ ἔστι χάρις προσκείσεται.
 εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ φίλου
 δεῖσας ἀπώσσει τοῦπος ἢ χαυτοῦ τόδε,
 ἄκ τῶνδε δρᾶσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
 τὸν ἀνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστί, γῆς
 τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα,
 μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν
 κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν:
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
 τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
 μαντεῖον ἐξέφηγεν ἀρτίως ἐμοί.
 ἐγὼ μὲν οὖν τοιοῦσδε τῶν τε δαίμονι
 τῶν τ' ἀνδρῶν τῶν θανόντων σύμμαχος πέλω:
 κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 εἷς ὢν λέληθεν εἴτε πλειόνων μέτα,
 κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρίψαι βίον:
 ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
 ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότης,
 παθεῖν ἄπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.
 ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκῆπτω τελεῖν,
 ὑπὲρ τ' ἑμαυτοῦ τοῦ θεοῦ τε τῆσδὲ τε
 γῆς ὧδ' ἀκάρπως καθέως ἐφθαρμένης.
 οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
 ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως εἶναι,
 ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,

ἀλλ' ἐξερευνᾶν: νῦν δ' ἐπεὶ κυρῶ γ' ἐγὼ
ἔχων μὲν ἀρχὰς ἅς ἐκεῖνος εἶχε πρῖν,
ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,
κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
μὴ ἴδυστύχησεν, ἣν ἂν ἐκπεφυκότα:
νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρατ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη:
ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ', ὡσπερὶ τοῦμοῦ πατρός,
ὑπερμαχοῦμαι κάπιν πᾶν ἀφίξομαι,
ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
τῷ Λαβδακείῳ παιδί Πολυδώρου τε καὶ
τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρωσιν εὐχομαι θεοὺς
μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινὰ
μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας, ἀλλὰ τῷ πότμῳ
τῷ νῦν φθερεῖσθαι κάτι τοῦδ' ἐχθίονι:
ὕμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἢ τε σύμμαχος Δίκη
χοὶ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.

Χορός

ὡσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὦδ', ἀναξ, ἐρῶ.
οὔτ' ἔκτανον γὰρ οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
δειξαί. τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταί ποτε.

Οἰδίπους

δίκαι' ἔλεξας: ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς
ἂν μὴ θέλωσιν οὐδ' ἂν εἶς δύναιτ' ἀνήρ.

Χορός

τὰ δευτέρ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ' ἄμοι δοκεῖ.

Οἰδίπους

εἰ καὶ τρίτ' ἐστί, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.

Χορός

ἄνακτ' ἀνακτι ταῦθ' ὀρῶντ' ἐπίσταμαι
μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν
σκοπῶν τάδ', ὤναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.

Οἰδίπους
ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
ἔπεμψα γὰρ Κρέοντος εἰπόντος διπλοῦς
πομπούς; πάλαι δὲ μὴ παρῶν θαυμάζεται.

Χορός
καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη.
Οἰδίπους
τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.

Χορός
θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινων ὁδοιπόρων.

Οἰδίπους
ἤκουσα κάγῳ. τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὄρᾳ.

Χορός
ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,
τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς,

Οἰδίπους
ᾧ μὴ ἴσπι δρωῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.

Χορός
ἀλλ' οὐξελέγξων αὐτὸν ἔστιν: οἶδε γὰρ
τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ᾧδ' ἄγουσιν, ᾧ
τάληθές ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.

Οἰδίπους
ᾧ πάντα νωμῶν Τειρεσία, διδακτὰ τε
ἄρρητὰ τ', οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ,
πόλιν μὲν, εἴ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὄμως
οἶα νόσω σύνεστιν: ἦς σὲ προστάτην
σωτῆρά τ', ὤναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν.
Φοῖβος γάρ, εἴ τι μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων,
πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
εἴ τοὺς κτανόντας Λαῖιον μαθόντες εὖ
κτείναιμεν ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.

σύ νυν φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν
μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὀδόν,
ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ,
ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος,
ἐν σοὶ γὰρ ἔσμέν: ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων.

Τειρεσίας
φεῦ φεῦ, φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη
λύη φρονοῦντι: ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
εἰδῶς διώλες: οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.

Οἰδίπους
τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

Τειρεσίας
ἄφες μ' ἐς οἶκος: ῥᾶστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ
κάγῳ διοίσω τοῦμόν, ἦν ἐμοὶ πίθη.

Οἰδίπους
οὔτ' ἔννομ' εἶπας οὔτε προσφιλῆ πόλει
τῆδ', ἢ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.

Τειρεσίας
ὀρώ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
πρὸς καιρόν: ὡς οὔν μηδ' ἐγὼ ταυτόν πάθω—

Οἰδίπους
μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπεὶ
πάντες σε προσκυνοῦμεν οἷδ' ἰκτῆριοι.

Τειρεσίας
πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ': ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε
τᾶμ', ὡς ἂν εἶπω μὴ τὰ σ', ἐκφήνω κακά.

Οἰδίπους
τί φῆς; ξυνειδῶς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
ἡμᾶς προδοῦναι καὶ καταφθεῖραι πόλιν;

Τειρεσίας
ἐγὼ οὐτ' ἑμαυτὸν οὔτε ς' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'
ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

Οἰδίπους
οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτε,
ἀλλ' ὦδ' ἀτεγκτος κάτελεύτητος φανεῖ;

Τειρεσίας
ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν, τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
ναίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμέ ψέγεις.

Οἰδίπους
τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;

Τειρεσίας
ἦξει γὰρ αὐτά, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.

Οἰδίπους
οὐκοῦν ἄ γ' ἦξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.

Τειρεσίας
οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
θυμοῦ δι' ὀργῆς ἦτις ἀγριωτάτη.

Οἰδίπους
καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
ἄπερ ξυνίημ': ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον εἰργάσθαι θ', ὅσον
μὴ χερσὶ καίνων: εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τοῦργον ἂν σοῦ τοῦτ', ἔφην εἶναι μόνου.

Τειρεσίας
ἄληθες; ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγματι
ᾧπερ προεῖπας ἐμμένειν, κάφ' ἡμέρας
τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε μήτ' ἐμέ,
ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι.

Οἰδίπους

οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
τὸ ῥῆμα; καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;

Τειρεσίας
πέφευγα: τἀληθές γὰρ ἰσχύον τρέφω.

Οἰδίπους
πρὸς τοῦ διδαχθεῖς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.

Τειρεσίας
πρὸς σοῦ: σὺ γάρ μ' ἄκοντα προουτρέψω λέγειν.

Οἰδίπους
ποῖον λόγον; λέγ' αὔθις, ὡς μάλλον μάθω.
Τειρεσίας

οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ ἔκπειρᾷ λέγων;

Οἰδίπους
οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν: ἀλλ' αὔθις φράσον.

Τειρεσίας
φονέα σε φημί τάνδρὸς οὗ ζητεῖς κυρεῖν.

Οἰδίπους
ἀλλ' οὗ τι χαίρων δῖς γε πημονὰς ἐρεῖς.

Τειρεσίας
εἶπω τι δῆτα κάλλ', ἴν' ὀργίζη πλέον;

Οἰδίπους
ὅσον γε χρήζεις: ὡς μάτην εἰρήσεται.

Τειρεσίας
λεληθέναι σε φημί σὺν τοῖς φιλτάτοις
αἴσχισθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὄραν ἴν' εἶ κακοῦ.

Οἰδίπους
ἦ καὶ γεγηθῶς ταῦτ' ἀεὶ λέξιν δοκεῖς;

Τειρεσίας
εἶπερ τί γ' ἔστι τῆς ἀληθείας σθένος.

Οἰδίπους
ἀλλ' ἔστι, πλήν σοί: σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ' ἐπει
τυφλὸς τά τ' ὤτα τὸν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ.

Τειρεσίας
σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὄνειδίζων, ἃ σοὶ
οὐδεὶς ὅς οὐχὶ τῶνδ' ὄνειδιεῖ τάχα.

Οἰδίπους
μῖς τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμὲ
μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρα, βλάψαι ποτ' ἄν.

Τειρεσίας
οὐ γάρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπει
ἰκανὸς Ἀπόλλων, ὃ τάδ' ἐκπραῖσαι μέλει.

Οἰδίπους
Κρέοντος ἢ σοῦ ταῦτα τάξευρήματα;

Τειρεσίας
Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.

Οἰδίπους
ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνῃ τέχνης
ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλω βίῳ,
ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἦν ἐμοὶ πόλις
δωρητόν, οὐκ αἰτητόν, εἰσεχειρίσεν,
ταύτης Κρέων ὁ πιστός, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἰμείρεται,
ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν
μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφου τυφλός.
ἐπεὶ, φέρ' εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής;
πῶς οὐκ, ὅθ' ἡ ῥαψωδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
ἠῦδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;

καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τούπιόντος ἦν
ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει:
ἦν οὐτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προυφάνης ἔχων
οὐτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν: ἀλλ' ἐγὼ μολῶν,
ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπου, ἔπαυσά νιν,
γνώμη κυρήσας οὐδ' ἀπ', οἰωνῶν μαθῶν:
ὄν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
παραστατήσιν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.
κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χῶ συνθεῖς τάδε
ἀγηλαπήσιν: εἰ δὲ μὴ ἴδοικες γέρων
εἶναι, παθῶν ἔγνωσ' ἂν οἷά περ φρονεῖς.

Χορός

ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
ὄργῃ λελέχθαι καὶ τὰς, Οἰδίπους, δοκεῖ,
δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τότε σκοπεῖν.

Τειρεσίας

εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γούν
ἴς' ἀντιλέξει: τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξία:
ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ὠνείδισας:
σὺ καὶ δέδορκας κού βλέπεις ἴν' εἴ κακοῦ,
οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
ἄρ' οἴσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὧν
τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε κάπῃ γῆς ἄνω,
καὶς ἀμφιπλήξῃ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά,
βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
βοῆς δὲ τῆς σῆς πῶς οὐκ ἔσται λιμὴν,
πῶς Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχῶν;
ἄλλων δὲ πλήθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
ἀς ἐξισώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τούμῳ στόμα
προπηλάκιζε: σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν

κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταιί ποτε.

Οἰδίπους
ἢ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν
ἄσφορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεῖς ἄπει;

Τειρεσίας
οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ ἰκάλεις.

Οἰδίπους
οὐ γάρ τίς ἤδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
σχαλῆς ἄν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.

Τειρεσίας
ἡμεῖς τοιοῖδ' ἔφουμεν, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ,
μῶροι, γονεῦσι δ', οἳς ἔφυσαν, ἔμφρονες.

Οἰδίπους
ποῖοισι; μεῖνον, τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;

Τειρεσίας
ἦδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ.

Οἰδίπους
ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσαφῆ λέγεις.

Τειρεσίας
οὐκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔφυσ;

Οἰδίπους
τοιαῦτ' ὄνειδιζ', οἷς ἔμ' εὐρήσεις μέγαν.

Τειρεσίας
αὕτη γε μέντοις ἡ τύχη διώλεσεν.

Οἰδίπους
ἄλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσως', οὐ μοι μέλει.

Τειρεσίας

ἄπειμι τοίνυν: καὶ σύ, παῖ, κόμιζέ με.

Οἰδίπους

κομιζέτω δῆθ' : ὡς παρῶν σύ γ' ἐμποδῶν
ὄχλεις, συθείς τ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύνοις πλέον.

Τειρεσίας

εἰπὼν ἄπειμ' ὧν οὐνεκ', ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
δεῖσας πρόσωπον: οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.
λέγω δέ σοι: τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
ζητεῖς ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων φόνον
τὸν Λαίειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
ξένος λόγῳ μέτοικος, εἴτα δ' ἐγγενῆς
φανήσεται Θηβαῖος, οὐδ' ἠσθήσεται
τῇ ξυμφορᾷ: τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος
καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου ξένην ἔπι
σκήπτρῳ προδεικνύς γαῖαν ἐμπορεύσεται.
φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνῶν
ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, κἀξ ἧς ἔφυ
γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
ὀμόσπορός τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ' ἰὼν
εἴσω λογιζου: κἂν λάβῃς ἐψευσμένον,
φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

Χορός

τίς ὄντιν' ἄ θεσπιέπεια Δελφὶς εἶπε πέτρα
ἄρρητ' ἄρρήτων τελέσαντα φοινίαισι χερσίν;
ῶρα νιν ἀελλάδων
ἵππων σθεναρώτερον
φυγᾷ πόδα νωμᾶν.
ἐνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας,
δειναὶ δ' ἅμ' ἔπονται
κῆρες ἀναπλάκητοι
ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀρτίως φανεῖσα
φάμα Παρνασοῦ τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν
ὔλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ

πέτρας ἰσόταυρος
μέλεος μελέω ποδὶ χηρεύων,
τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
μαντεῖα: τὰ δ' ἀεὶ
ζῶντα περιποτᾶται.

δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας
οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκονθ': ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ.
πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ', ἐνθάδ' ὀρών οὔτ' ὀπίσω.

τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις
ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ', οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
ἔμαθον, πρὸς ὅτου δὴ βασανίζων βασάνω
ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα Λαβδακίδαις
ἐπίκουρος ἀδῆλων θανάτων.

ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὁ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ καὶ τὰ βροτῶν
εἰδότες: ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ γὰρ φέρεται,
κρίσις οὔκ ἔστιν ἀλαθής: σοφία δ' ἂν σοφίαν
παραμείψειεν ἀνὴρ.

ἀλλ' οὔποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων ἂν
καταφαίην.

φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ, πτερόεσς ἦλθε κόρα
ποτέ, καὶ σοφὸς ὤφθη βασάνω θ' ἀδύπολις τῷ ἀπ' ἐμαῶς
φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν.

Κρέων

ἄνδρες πολῖται, δεῖν' ἔπη πεπυσμένος
κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν,
πάρειμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
λόγοισιν εἶτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραιώνος πόθος,
φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν
ἢ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,
ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

Χορός

ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦνειδος τάχ' ἂν
ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν.

Κρέων

τοῦπος δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
πεισθεῖς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι;

Χορός

ἠυδατο μὲν τάδ', οἶδα δ' οὐ γνώμη τίνοι.

Κρέων

ἔξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κάξ ὀρθῆς φρενὸς
κατηγορεῖτο τούπικλημα τοῦτό μου;

Χορός

οὐκ οἶδ' : ἄ γὰρ δρωῖς', οἱ κρατοῦντες οὐχ ὀρῶ.
αὐτὸς δ' ὄδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ.

Οἰδίπους

οὔτος σύ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἦ τοσονδ' ἔχεις
τόλμης πρόσωπον ὥστε τὰς ἐμάς στέγας
ἴκου, φονεὺς ὦν τοῦδε τάνδρος ἐμφανῶς
ληστής τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
φέρ' εἰπέ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
ἰδῶν τιν' ἐν μοι ταῦτ' ἐβουλεύσω ποεῖν;
ἦ τοὔργον ὡς οὐ γνωρισίμί σου τόδε
δόλω προσέρπον ἢ οὐκ ἀλεξοίμην μαθῶν;
ἄρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τούγχειρημά σου,
ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασιν θ' ἀλίσκεται;

Κρέων

οἶσθ' ὡς πόησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
ἴς' ἀντάκουσον, κᾶτα κρῖν' αὐτὸς μαθῶν.

Οἰδίπους

λέγειν σύ δεινός, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
σοῦ: δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν ς' ἠύρηκ' ἐμοί.

Κρέων

τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἐρῶ.

Οιδίπους
τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός.

Κρέων
εἶ τοι νομίζεις κτήμα τὴν αὐθαδίαν
εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρίς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.

Οιδίπους
εἶ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.

Κρέων
ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρήσθαι: τὸ δὲ
πάθημ' ὅποῖον φῆς παθεῖν, δίδασκέ με.

Οιδίπους
ἔπειθες ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χρεῖή μ' ἐπὶ
τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;

Κρέων
καὶ νῦν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλευμάτι.

Οιδίπους
πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαίιος χρόνον

Κρέων
δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

Οιδίπους
ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι;

Κρέων
μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.

Οιδίπους
τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;

Κρέων
σοφός γ' ὁμοίως κάξ ἴσου τιμώμενος.
Οιδίπους

ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότε' ἐν χρόνῳ;

Κρέων

οὐκ οὖν ἐμοῦ γ' ἐστῶτος οὐδαμοῦ πέλας.

Οιδίπους

ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ κτανόντος ἔσχετε;

Κρέων

παρέσχομεν, πῶς δ' οὐχί; κούκ ἠκούσαμεν.

Οιδίπους

πῶς οὖν τόθ' οὔτος ὁ σοφὸς οὐκ ἠῦδα τάδε;

Κρέων

οὐκ οἶδ' : ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγᾶν φιλῶ.

Οιδίπους

τοσόνδε γ' οἶσθα καὶ λέγοις ἂν εὔ φρονῶν.

Κρέων

πῶς τόδ' ; εἰ γὰρ οἶδά γ' , οὐκ ἀρνήσομαι.

Οιδίπους

ὀθούνεκ' , εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, τάσδ' ἐμὰς
οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς.

Κρέων

εἰ μὲν λέγει τάδ' , αὐτὸς οἶσθ' : ἐγὼ δὲ σοῦ
μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ' ἄπερ κάμοῦ σὺ νῦν.

Οιδίπους

ἐκμάνθαν' : οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἀλώσομαι.

Κρέων

τί δῆτ' ; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;

Οιδίπους

ἀρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.

Κρέων

ἄρχεις δ' ἐκείνη ταῦτ' ἄισον νέμων;

Οἰδίπους

ἂν ἢ θέλουσα πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.

Κρέων

οὐκ οἶσμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;

Οἰδίπους

ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.

Κρέων

οὐκ, εἰ διδοίης γ' ὡς ἐγὼ σαυτῷ λόγον.
σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
ἄρχειν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ
ἄτρεστον εὐδοντ', εἰ τὰ γ' αὐθ' ἔξει κράτη.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐτ' αὐτὸς ἰμείρων ἔφυεν
τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν,
οὐτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω,
εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἠδίων ἔχειν
ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;
οὐπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ
ὥστ' ἄλλα χρῆζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται,
νῦν οἱ σέθεν χρῆζοντες ἐκκαλοῦσί με:
τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἔνι.
πῶς δῆτ' ἐγὼ κείν' ἂν λάβοιμ' ἀφείς τάδε;
οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
ἀλλ' οὐτ' ἐραστής τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυεν
οὐτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
καὶ τῶνδ' ἔλεγχον τοῦτο μὲν Πυθῶδ' ἰὼν
πεύθου τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἠγγειλά σοι:
τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβης
κοινῇ τι βουλευσάντα, μή μ' ἀπληγὴ κτάνης
ψήφῳ, διπληγὴ δέ, τῆ τ' ἐμῆ καὶ σῆ, λαβῶν:
γνώμη δ' ἀδήλω μή με χωρὶς αἰτιῶ.

οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
χρηστοὺς νομίζειν οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακοὺς.
φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω
καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίσιον, ὃν πλεῖστον, φιλεῖ.
ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς, ἐπεὶ
χρόνος δίκαιον ἄνδρα δεῖκνυσιν ἄλλοις:
κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μῖα.

Χορός
καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
ἄναξ: φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.

Οἰδίπους
ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθρα
χωρῆ, ταχὺν δεῖ κάμει βουλεύειν πάλιν:
εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
πεπραγμέν' ἔσται, τὰ μὰ δ' ἡμαρτημένα.

Κρέων
τί δῆτα χρήξεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν;

Οἰδίπους
ἤκιστα: θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.
ὡς ἂν προδείξης οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.

Κρέων
ὡς οὐχ ὑπειξῶν οὐδὲ πιστεύσων λέγεις;

Οἰδίπους

<

*>

Κρέων
οὐ γὰρ φρονοῦντάς εἰ βλέπω.

Οἰδίπους
τὸ γοῦν ἐμόν.

Κρέων
ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κάμειν.

Οἰδίπους
ἀλλ' ἔφους κακός.

Κρέων
εἰ δὲ ξυνίης μηδέν;

Οἰδίπους
ἀρκτέον γ' ὄμως.

Κρέων
οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος.

Οἰδίπους
ᾧ πόλις πόλις.

Κρέων
κάμοι πόλεως μέτεστιν, οὐχί σοι μόνῳ.

Χορός
παύσασθ', ἄνακτες: καιρίαν δ' ὑμῖν ὀρῶ
τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὔθεςθαι χρεών.

Ἰοκάστη
τί τὴν ἄβουλον, ᾧ ταλαίπωροι, στάσιν
γλώσσης ἐπήρασθ' οὐδ' ἐπαισχύνεσθε γῆς
οὔτω νοσοῦσης ἴδια κινουῦντες κακά;
οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας,
καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;

Κρέων
ὄμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
δρᾶσαι δικαιοῖ δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν
ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἢ κτεῖναι λαβῶν.

Οἰδίπους
ξύμφημι: δρῶντα γάρ νιν, ᾧ γύναι, κακῶς
εἴληφα τούμῳ σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.

Κρέων

μή νυν οναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτῖ με δρᾶν.

Ἰοκάστη

ᾧ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
μάλιστα μὲν τόνδ' ὄρκον αἰδεσθεῖς θεῶν,
ἔπειτα κάμὲ τούσδε θ' οἱ πάρεισί σοι.

Χορός

πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', ἄναξ, λίσσομαι.
Οἰδίπους
τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;

Χορός

τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν καταΐδεσαι.

Οἰδίπους

οἶσθ' οὔν ἂ χρήζεις;

Χορός

οἶδα.

Οἰδίπους

φράζε δὴ τί φής.

Χορός

τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτία
σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ζ' ἄτιμον βαλεῖν.

Οἰδίπους

εὔ νυν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

Χορός

οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον
Ἄλιον: ἐπεὶ ἄθεος ἀφίλος ὃ τι πύματον
ὀλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
ἀλλὰ μοι δυσμόρῳ γὰ φθινὰς

τρύχει ψυχάν, τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ
προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

Οἰδίπους

ὁ δ' οὖν ἴτω, κεί χρέ με παντελῶς θανεῖν
ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βία.
τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτίρω στόμα
ἐλεινόν: οὗτος δ' ἔνθ' ἂν ἦ στυγῆσεται.

Κρέων

στυγνός μὲν εἶκων δῆλος εἶ, βαρὺς δ', ὅταν
θυμοῦ περάσης: αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγιστα φέρειν.

Οἰδίπους

οὐκουν μ' ἑάσεις κάκτος εἶ;

Κρέων

πορεύσομαι,
σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

Χορός

γύναι, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω;

Ἰοκάστη

μαθοῦσά γ' ἦτις ἡ τύχη.

Χορός

δόκησις ἀγνώως λόγων ἦλθε, δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ
ἔνδικον.

Ἰοκάστη

ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

Χορός

ναίχι.

Ἰοκάστη

καὶ τίς ἦν λόγος;

Χορός

ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γὰς προπονουμένας,
φαίνεται ἔνθ' ἔληξεν αὐτοῦ μένειν.

Οἰδίπους

ὄρῃς ἴν' ἦκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ,
τοῦμὸν παριεῖς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

Χορός

ᾧναξ, εἶπον μὲν οὐχ ἅπαξ μόνον,
ἴσθι δὲ παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα
πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σ' ἐνοσφιζόμεν,
ὅς τ' ἐμὰν γὰν φίλαν ἐν πόνοις
ἀλύουσαν κατ' ὄρθον οὕρισας,
τανῦν τ' εὐπομπος, ἂν γένοιο.

Ἰοκάστη

πρὸς θεῶν δίδαξον κάμ', ἄναξ, ὅτου ποτὲ
μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις.

Οἰδίπους

ἐρῶ: σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω:
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκῶς ἔχει.

Ἰοκάστη

λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.

Οἰδίπους

φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι.

Ἰοκάστη

αὐτὸς ξυνειδῶς ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;

Οἰδίπους

μάντιν μὲν οὔν κακοῦργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ
τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.

Ἰοκάστη

σύ νυν ἀφείς σεαυτὸν ὢν λέγεις πέρι

έμοῦ ἴπάκουσον, καὶ μάθ' οὐνεκ' ἐστὶ σοὶ
βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
χρησμός γάρ ἦλθε Λαίῳ ποτ', οὐκ ἔρῳ
Φοίβου γ' ἄπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
ὡς αὐτὸν ἔξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
ὅστις γένοιτ' ἔμοῦ τε κάκεινου πάρα.
καὶ τὸν μὲν, ὡσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
λησται φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς:
παιδὸς δὲ βλάστας οὐ διέσχον ἡμέραι
τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κείνος ἐνζεύξας ποδοῖν
ἔρριπεν ἄλλων χερσὶν ἄβατον εἰς ὄρος,
κάνταῦθ' Ἀπόλλων οὐτ' ἐκείνον ἦνυσεν
φονέα γενέσθαι πατρὸς οὔτε Λαῖον
τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο πρὸς παιδὸς θανεῖν.
τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
ὣν ἐντρέπου σὺ μηδέν: ὣν γὰρ ἂν θεὸς
χρεῖαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ.

Οἰδίπους
οἶόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
ψυχῆς πλάνημα κάνακίνησις φρενῶν.

Ἰοκάστη
ποιὰς μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;

Οἰδίπους
ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λαῖος
κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.

Ἰοκάστη
ἠύδατο γὰρ ταῦτ' οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.

Οἰδίπους
καὶ ποῦ ἴσθ' ὁ χῶρος οὔτος οὔ τόδ' ἦν πάθος;

Ἰοκάστη
Φωκίς μὲν ἢ γῆ κλήζεται, σχιστὴ δ' ὁδὸς
ἔς ταῦτὸ Δελφῶν κάπὸ Δαυλίας ἄγει.

Οιδίπους
καί τίς χρόνος τοῖσδ' ἔστιν οὐξεληλυθώς;

Ἰοκάστη
σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονός
ἀρχὴν ἐφαίνου, τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.

Οιδίπους
ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;

Ἰοκάστη
τί δ' ἐστί σοι τοῦτ', Οιδίπους, ἐνθύμιον;

Οιδίπους
μήπω μ' ἐρώτα: τὸν δὲ Λαῖιον φύσιν
τίν' ἦλθε φράζε, τίνα δ' ἀκμήν ἦβης ἔχων.

Ἰοκάστη
μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.

Οιδίπους
οἴμοι τάλας; ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀράς
δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.

Ἰοκάστη
πῶς φήεις; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦς, ἄναξ.

Οιδίπους
δεινῶς ἄθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ:
δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἔν ἐξείπησ ἔτι.

Ἰοκάστη
καὶ μὴν ὀκνῶ μέν, ἃ δ' ἂν ἔρη μαθοῦς' ἐρῶ.

Οιδίπους
πότερον ἐχώρει βαιὸς ἢ πολλοὺς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας, οἳ' ἀνήρ ἀρχηγέτης;

Ἰοκάστη
πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν .
κῆρυξ: ἀπήνη δ' ἦγε Λαίιον μία.

Οἰδίπους
αἰαῖ, τάδ' ἤδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτε
ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι;

Ἰοκάστη
οἰκεύς τις, ὅσπερ ἴκετ' ἐκωθεῖς μόνος.

Οἰδίπους
ἦ κὰν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

Ἰοκάστη
οὐ δῆτ' : ἀφ' οὗ γὰρ κείθεν ἦλθε καὶ κράτη
σέ τ' εἶδ' ἔχοντα Λαίιον τ' ὀλωλότα,
ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγὼν
ἀγρούς σφεπέμψαι κάπι ποιμνίων νομάς,
ὡς πλείστον εἶη τοῦδ' ἀποπτος ἄστεως.
κάπεμψ' ἐγὼ νιν: ἄξιός γάρ οἱ ἀνήρ
δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μεῖζω χάριν.

Οἰδίπους
πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν;

Ἰοκάστη
πάρεστιν: ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

Οἰδίπους
δέδοικ' ἐμαυτόν, ὧ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
εἰρημέν' ἦ μοι δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

Ἰοκάστη
ἀλλ' ἴξεται μέν: ἀξία δέ που μαθεῖν
κάγῳ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ.

Οἰδίπους
κού μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων

έμοῦ βεβῶτος, τῷ γάρ ἂν καὶ μείζονι
λέξαιμ' ἂν ἢ σοί, διὰ τύχης τοιαῦδ' ἰών;
έμοι πατήρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς. ἠγόμην δ' ἄνηρ
ἄστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη
τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἄξια,
σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια.
ἄνηρ γὰρ ἐν δειπνοῖς μ' ὑπερπλησθεὶς μέθη
καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστός ὡς εἶην πατρί.
κάγῳ βαρυνθεὶς τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν
μόλις κατέσχον, θάτέρα δ' ἰὼν πέλας
μητρὸς πατρὸς τ' ἤλεγχον: οἱ δὲ δυσφόρως
τοῦνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
κάγῳ τὰ μὲν κείνοιον ἕτερπόμην, ὅμως δ'
ἔκνιζέ μ' ἀεὶ τοῦθ': ὑφείρπε γὰρ πολὺ.
λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
Πυθῶδε, καὶ μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἰκόμην
ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια
καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προύφηνεν λέγων,
ὡς μητρὶ μὲν χρειή με μιχθῆναι, γένος δ'
ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄρᾱν,
φονεὺς δ' ἔσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρὸς.
κάγῳ ἠπακούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν,
ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος, χθόνα
ἔφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
χρησμῶν ὀνειδῆ τῶν ἐμῶν τελοῦμενα.
στείχων δ' ἰκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
σύ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερῶ. τριπλῆς
ὄτ' ἦ κελεύθου τῆσδ' ὀδοιπορῶν πέλας,
ἐνταῦθά μοι κῆρὺς τε κάπι πωλικῆς
ἄνηρ ἀπήνης ἐμβεβῶς, οἷον σύ φῆς,
ξυνηντίαζον: κάξ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἠγεμῶν
αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.
κάγῳ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
παίω δι' ὀργῆς: καὶ μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὄρᾱ,
ὄχου παραστείχοντα τηρήσας, μέσον
κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
οὐ μὴν ἴσῃν γ' ἔτισεν, ἀλλὰ συντόμως

σκήπτρω τυπείς ἐκ τῆσδε χειρὸς ὕππιος
μέσης ἀπήνης εὐθύς ἐκκυλίνδεται:
κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας, εἰ δὲ τῷ ξένῳ
τούτῳ προσήκει Λαΐου τι συγγενές,
τίς τοῦδε γ' ἀνδρὸς ἐστὶν ἀθλιώτερος;
τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ;
ὄν μὴ ξένων ἕξεσι μὴδ' ἀστῶν τινι
δόμοις δέχεσθαι μὴδὲ προσφωνεῖν τινα,
ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τάδ' οὔτις ἄλλος ἦν
ἢ γῶ 'π' ἑμαυτῷ τάσδ' ἀράς ὁ προστιθείς.
λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐκ χεροῖν ἑμαῖν
χραίνω, δι' ὧν περ ὤλετ': ἄρ' ἔφυν κακός;
ἄρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
καί μοι φυγόντι μῆστι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν
μὴδ' ἐμβατεύειν πατρίδος, ἢ γάμοις με δεῖ
μητρὸς ζυγῆναι καὶ πατέρα κατακτανεῖν
Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κάξέθρεψέ με.
ἄρ' οὐκ ἀπ' ὧμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον;
μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὧ θεῶν ἀγνὸν σέβας,
ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν, ἀλλ' ἐκ βροτῶν
βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
κηλῖδ' ἑμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην.

Χορός

ἡμῖν μὲν, ὦναξ, ταῦτ' ὀκνήρ': ἕως δ' ἂν οὔν
πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

Οἰδίπους

καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

Ἰοκάστη

πεφασμένον δὲ τίς ποθ' ἢ προθυμία;

Οἰδίπους

ἐγὼ διδάξω σ': ἦν γὰρ εὐρεθῆ λέγων
σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.

Ἰοκάστη

ποιον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οἰδίπους

ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν
ὡς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, οὐκ ἐγὼ ἔκτανον:
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος:
εἰ δ' ἄνδρ' ἔν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμέ ρέπον.

Ἰοκάστη

ἀλλ' ὡς φανέν γε τοῦπος ὧδ' ἐπίστασο,
κούκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν:
πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
εἰ δ' οὖν τι κάκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
οὔτοι ποτ', ὦναξ, σόν γε Λαΐου φόνον
φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὄν γε Λοξίας
διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἔμοῦ θανεῖν.
καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε
κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῆδ' ἐγὼ
βλέψαιμ' ἂν εἶνεκ' οὔτε τῆδ' ἂν ὕστερον.

Οἰδίπους

καλῶς νομίζεις: ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
πέμψον τινὰ στελοῦντα μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς.

Ἰοκάστη

πέμψω ταχύνας': ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους:
οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὣν οὐ σοὶ φίλον.

Χορός

εἴ μοι ξυνεῖη φέροντι
μοῖρα τὰν εὐσεπτον ἀγνεῖαν λόγων
ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται
ὑψίποδες, οὐρανίαν
δι' αἰθέρα τεκνωθέντες, ὧν Ὀλυμπος
πατήρ μόνος, οὐδέ νιν
θνατὰ φύσις ἀνέρων

ἔτικτεν οὐδὲ μή ποτε λάθα κατακοιμάση:
μέγας ἐν τούτοις θεὸς οὐδὲ γηράσκει.
ὔβρις φυτεύει τύραννον:
ὔβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν,
ἂ μὴ ἴπικαιρα μηδὲ συμφέροντα,
ἀκρότατον εἰσαναβᾶς
αἶπος ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν,
ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ
χρῆται. τὸ καλῶς δ' ἔχον
πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι.
θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων.
εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται,
δίκας ἀφόβητος οὐδὲ δαιμόνων ἔδη σέβων,
κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
δυσπότημου χάριν χλιδαῖς,
εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως
καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται
ἢ τῶν ἀθίκτων θίξεται ματάζων.
τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θεῶν βέλη
εὔξεται ψυχᾶς ἀμύνειν;
εἰ γὰρ αἰ τοιαῖδε πράξεις τίμαι,
τί δεῖ με χορεύειν;
οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γὰς ἐπ' ὄμφαλὸν σέβων,
οὐδ' ἔς τὸν Ἀβαῖσι ναὸν οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
ἀλλ', ὦ κρατύνων, εἶπερ ὄρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθοι
σέ τὰν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
φθίνοντα γὰρ Λαΐου παλαίφατα
θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἤδη,
κούδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής:
ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.

Ἰοκάστη
χώρας ἀνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
στέφη λαβούση κάπιθυμιάματα.
ὑψοῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν

λύπαισι παντοίαισιν: οὐδ' ὅποι' ἀνήρ
ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται,
ἀλλ' ἐστὶ τοῦ λέγοντος, εἰ φόβους λέγοι.
ὄτ' οὖν παραιοῦς' οὐδέν ἐς πλεόν ποιῶ,
πρὸς ζ', ὃ Λύκει' Ἄπολλον, ἀγχιστος γὰρ εἶ,
ικέτις ἀφῖγμαί τοῖσδε σὺν κατεύμμασιν,
ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῆ πόρης:
ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες ἐκπεληγμένον
κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

Ἄγγελος

ἄρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὃ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίου;
μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

Χορός

στέγαι μὲν αἶδε, καὐτὸς ἔνδον, ὃ ξένε:
γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

Ἄγγελος

ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελῆς δάμαρ.

Ἰοκάστη

αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὃ ξέν': ἄξιος γὰρ εἶ
τῆς εὐεπείας εἶνεκ': ἀλλὰ φράζ' ὅτου
χρήζων ἀφίξει χῶ τι σημήναι θέλων.

Ἄγγελος

ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι.

Ἰοκάστη

τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

Ἄγγελος

ἐκ τῆς Κορίνθου: τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχα,
ἦδοιο μὲν, πῶς δ' οὐκ ἂν, ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

Ἰοκάστη

τί δ' ἔστι; ποῖαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

Ἄγγελος
τύραννον αὐτὸν οὐπιχώριοι χθονὸς
τῆς Ἴσθμίας στήσουσιν, ὡς ἠύδατ' ἐκεῖ.

Ἰοκάστη
τί δ' ; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατῆς ἔτι;
Ἄγγελος

οὐ δῆτ' , ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.

Ἰοκάστη
πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὦ γέρον;

Ἄγγελος
εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν.

Ἰοκάστη
ὦ πρόσπολ' , οὐχὶ δεσπότη τάδ' ὡς τάχος
μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
ἴν' ἐστέ: τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι, καὶ νῦν ὄδε
πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.

Οἰδίπους
ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;

Ἰοκάστη
ἄκουε τάνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων
τὰ σέμν' ἴν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.

Οἰδίπους
οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ καὶ τί μοι λέγει;

Ἰοκάστη
ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.

Οἰδίπους
τί φῆς, ξέν' ; αὐτός μοι σὺ σημάντων γενοῦ.

Ἄγγελος
εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.

Οἰδίπους
πότερα δόλοισιν ἢ νόσου ξυναλλαγή;

Ἄγγελος
σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
Οἰδίπους
νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.

Ἄγγελος
καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.

Οἰδίπους
φεῦ φεῦ, τί δῆτ' ἄν, ὧ γύναι, σκοποῖτό τι
τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν ἢ τοὺς ἄνω
κλάζοντας ὄρνεις, ὧν ὑφηγητῶν ἐγὼ
κτενεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
κεῦθει κάτω δὴ γῆς. ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε
ἄψαυστος ἔγχους· εἴ τι μὴ τῶμῳ πόθῳ
κατέφθιθ'· οὕτω δ' ἄν θανὼν εἴη ἕξ ἐμοῦ.
τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα
κεῖται παρ' Ἄϊδη Πόλυβος ἄξι' οὐδενός.

Ἰοκάστη
οὐκουν ἐγὼ σοι ταῦτα προύλεγον πάλαι;

Οἰδίπους
ἠϋδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.

Ἰοκάστη
μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλης.

Οἰδίπους
καὶ πῶς τὸ μητρὸς οὐκ ὀκνεῖν λέχος με δεῖ;

Ἰοκάστη
τί δ' ἄν φοβοῖτ' ἄνθρωπος ὧ τὰ τῆς τύχης

κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
εἰκῆ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναίτο τις.
σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα:
πολλοὶ γὰρ ἤδη κὰν ὀνειράσιν βροτῶν
μητρὶ ξυνηνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὄτω
παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.

Οἰδίπους
καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
εἰ μὴ ἔκρυψε ζῶς ἢ τεκοῦσα: νῦν δ' ἐπεὶ
ζῆ, πᾶς ἀνάγκη, κεῖ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.

Ἰοκάστη
καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.

Οἰδίπους
μέγας, ξυνίημ': ἀλλὰ τῆς ζωσῆς φόβος.

Ἄγγελος
ποιὰς δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;

Οἰδίπους
Μερόπης, γεραιέ, Πόλυβος ἦς ὤκει μέτα.

Ἄγγελος
τί δ' ἐστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;

Οἰδίπους
θεήλατον μάντευμα δεινόν, ὧ ξένε.

Ἄγγελος
ἦ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;

Οἰδίπους
μάλιστά γ': εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ
χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τήμαυτοῦ τό τε
πατρῶν αἶμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.
ὦν οὐνεχ' ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
μακρὰν ἀπωκεῖτ': εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὁμως

τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν.

Ἄγγελος

ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν κείθεν ἦσθ' ἀπόπολις;

Οἰδίπους

πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.

Ἄγγελος

τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου ς', ἄναξ,
ἐπείπερ εὐνους ἦλθον, ἐξελευσάμην;

Οἰδίπους

καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.

Ἄγγελος

καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως
σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὐ πράξαιμί τι.

Οἰδίπους

ἀλλ' οὐποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὄμοῦ.

Ἄγγελος

ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδῶς τί δρᾶς.

Οἰδίπους

πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν δίδασκέ με.

Ἄγγελος

εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἶκους μολεῖν.

Οἰδίπους

ταρβῶν γε μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθη σαφής.

Ἄγγελος

ἦ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβης;

Οἰδίπους

τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.

Ἄγγελος
ἄρ' οἴσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;

Οἰδίπους
πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;

Ἄγγελος
ὀθούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.

Οἰδίπους
πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;

Ἄγγελος
οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρός, ἀλλ' ἴσον.

Οἰδίπους
καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;

Ἄγγελος
ἀλλ' οὐ ς' ἐγείνατ' οὐτ' ἐκεῖνος οὐτ' ἐγώ.

Οἰδίπους
ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παιῖδά μ' ὠνομάζετο;

Ἄγγελος
δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβῶν.

Οἰδίπους
κᾶθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;

Ἄγγελος
ἦ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεις' ἀπαιδία.

Οἰδίπους
σὺ δ' ἐμπολήσας ἦ τυχῶν μ' αὐτῷ δίδως;

Ἄγγελος
εὐρῶν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.

Οἰδίπους
ὠδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τοῦσδε τοὺς τόπους;

Ἄγγελος
ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.

Οἰδίπους
ποιμὴν γὰρ ἦσθα κάπῃ θητεία πλάνης;

Ἄγγελος
σοῦ τ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότε ἐν χρόνῳ.

Οἰδίπους
τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἀγκάλαις με λαμβάνεις;

Ἄγγελος
ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά:

Οἰδίπους
οἴμοι, τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;

Ἄγγελος
λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.

Οἰδίπους
δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.

Ἄγγελος
ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὅς εἶ.

Οἰδίπους
ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς ἢ πατρός; φράσον.

Ἄγγελος
οὐκ οἶδ': ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶνον φρονεῖ.

Οἰδίπους
ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες οὐδ' αὐτὸς τυχών;

Ἄγγελος
οὐκ, ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.

Οἰδίπους
τίς οὗτος; ἢ κάποισθα δηλώσαι λόγῳ;

Ἄγγελος
τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο.

Οἰδίπους
ἢ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;

Ἄγγελος
μάλιστα: τούτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.

Οἰδίπους
ἢ κάστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;

Ἄγγελος
ὕμεις γ' ἄριστ' εἶδεῖτ' ἂν οὐπιχώριοι.

Οἰδίπους
ἔστιν τις ὑμῶν τῶν παρεστώτων πέλας,
ὅστις κάποιδε τὸν βοτήρ' ὄν ἐννέπει,
εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδῶν;
σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς ἠύρῃσθαι τάδε.

Χορός
οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
ὄν κάματευες πρόσθεν εἰσιδεῖν: ἀτὰρ
ἦδ' ἂν τὰδ' οὐχ ἦκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.

Οἰδίπους
γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὄντιν' ἀρτίως
μολεῖν ἐφιέμεσθα; τόνδ' οὗτος λέγει;

Ἰοκάστη
τί δ' ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπήης: τὰ δὲ
ῤηθέντα βούλου μηδὲ μεμνησθαι μάτην.

Οιδίπους

οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ' ὅπως ἐγὼ λαβῶν
σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τούμὸν γένος.

Ἰοκάστη

μὴ πρὸς θεῶν, εἶπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
κῆδει, ματεύσης τοῦθ': ἄλις νοσοῦς' ἐγώ.

Οιδίπους

θάρσει: σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ἐὰν τρίτης ἐγὼ
μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή.

Ἰοκάστη

ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι: μὴ δρᾷ τάδε.

Οιδίπους

οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τὰδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.

Ἰοκάστη

καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὔ τὰ λῶστά σοι λέγω.

Οιδίπους

τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀγλύνει πάλαι.

Ἰοκάστη

ὦ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοιῆς ὅς εἴ.

Οιδίπους

ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
ταύτην δ' ἔατε πλουσίῳ χαίρειν γένει.

Ἰοκάστη

ἰοῦ ἰοῦ, δύστηνε: τοῦτο γάρ ς' ἔχω
μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔποθ' ὕστερον.

Χορός

τί ποτε βέβηκεν, Οιδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ἄξασα λύπης ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
μὴ ἔκ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά.

Οιδίπους

ὅποῖα χρήζει ῥηγνύτω: τούμὸν δ' ἐγώ,
καὶ σμικρὸν ἔστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
αὕτη δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
ἐγὼ δ' ἑμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
τῆς εὖ διδούσης οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
τῆς γὰρ πέφυκα μητρός: οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
τοιοῦδε δ' ἐκφυὸς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ ἔκμαθεῖν τούμὸν γένος.

Χορός

εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ καὶ κατὰ γνώμαν ἴδρις,
οὐ τὸν Ὀλυμπον ἀπείρων, ὧ Κιθαιρών,
οὐκ ἔσει τὰν αὔριον
πανσέληνον, μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οιδίπου
καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν,
καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν, ὡς ἐπὶ ἧρα φέροντα τοῖς ἐμοῖς
τυράννοις.
ἰήϊε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἶη.
τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων ἄρα
Πανὸς ὀρεσσιβάτα πατρὸς πελασθεῖς;
ἢ σέ γ' εὐνάτειρά τις
Λοξίου; τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι:
εἶθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,
εἶθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων σ' εὐρημα δέξατ' ἔκ
του
Νυμφᾶν Ἐλικωνίδων, αἷς πλεῖστα συμπαίζει.

Οιδίπους

εἰ χρή τι κάμῃ μὴ συναλλάξαντά πω,
πρέσβεις, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄρᾶν δοκῶ,
ὄνπερ πάλαι ζητοῦμεν: ἐν τε γὰρ μακρῷ
γήρῃ ξυνάδει τῷδε τάνδρῳ σύμμετρος,
ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὡσπερ οἰκέτας
ἔγνωκ' ἑμαυτοῦ: τῆ δ' ἐπιστήμη σύ μου
προύχοις τάχ' ἂν που, τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

Χορός

ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι: Λαΐου γὰρ ἦν
εἶπερ τις ἄλλος πιστὸς ὡς νομεὺς ἀνὴρ.

Οἰδίπους

σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
ἢ τόνδε φράζεις;

Ἄγγελος

τοῦτον, ὄνπερ εἰσορᾷς.

Οἰδίπους

οὗτος σύ, πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
ὅς' ἂν σ' ἐρωτῶ. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;

Θεράπων

ἢ δοῦλος οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.

Οἰδίπους

ἔργον μεριμνῶν ποῖον ἢ βίον τινά;

Θεράπων

ποιμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου συνειπόμην.

Οἰδίπους

χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὦν;

Θεράπων

ἦν μὲν Κιθαιρών, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

Οἰδίπους

τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῆδέ που μαθών;

Θεράπων

τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

Οἰδίπους

τόνδ' ὃς πάρεστιν: ἢ ξυναλλάξας τί πω;

Θεράπων

οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ἄπο.

Ἄγγελος

κούδέν γε θαῦμα, δέσποτ' : ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν. εὔ γὰρ οἶδ' ὅτι
κάτοιδεν, ἦμος τῷ Κιθαιρῶνος τόπῳ,
ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνί,
ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρῳ τρεῖς ὅλους
ἔξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐκμήνους χρόνους;
χειμῶνα δ' ἤδη τάμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
ἤλαυνον οὕτως τ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά.
λέγω τι τούτων ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον;

Θεράπων

λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.

Ἄγγελος

φέρ' εἰπέ νῦν, τότ' οἶσθα παῖδά μοι τινα
δοῦς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;

Θεράπων

τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;

Ἄγγελος

ὄδ' ἐστίν, ὃ τᾶν, κείνος ὃς τότ' ἦν νέος.

Θεράπων

οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;

Οἰδίπους

ἄ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.

Θεράπων

τί δ', ὃ φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;

Οἰδίπους

οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ' ὃν οὔτος ἱστορεῖ.

Θεράπων

λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.

Οἰδίπους

σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.

Θεράπων

μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίση.

Οἰδίπους

οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;

Θεράπων

δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν;

Οἰδίπους

τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν οὗτος ἱστορεῖ;

Θεράπων

ἔδωκ' : ὀλέσθαι δ' ὄφελον τῆδ' ἡμέρα.

Οἰδίπους

ἀλλ' εἰς τόδ' ἦξεις μὴ λέγων γε τοῦνδικον.

Θεράπων

πολλῷ γε μᾶλλον, ἦν φράσω, διόλλυμαι.

Οἰδίπους

ἀνὴρ ὄδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβάς ἐλθῆ.

Θεράπων

οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλοι.

Οἰδίπους

πόθεν λαβών; οἰκεῖον ἢ ἕξ ἄλλου τινός;

Θεράπων

ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ', ἐδεξάμην δέ του.

Οἰδίπους
τίνος πολιτῶν τῶνδε κάκ ποίας στέγης;

Θεράπων
μή πρὸς θεῶν, μή, δέσποθ', ἰστόρει πλέον.

Οἰδίπους
ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.

Θεράπων
τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.

Οἰδίπους
ἦ δοῦλος ἢ κείνου τις ἐγγενῆς γεγώς;

Θεράπων
οἴμοι, πρὸς αὐτῷ γ' εἰμί τῷ δεινῷ λέγειν.

Οἰδίπους
κάγωγ' ἀκούειν: ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.

Θεράπων
κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ': ἢ δ' ἔσω
κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.

Οἰδίπους
ἦ γὰρ δίδωσιν ἦδε σοι;

Θεράπων
μάλιστ', ἄναξ.

Οἰδίπους
ὡς πρὸς τί χρείας;

Θεράπων
ὡς ἀναλώσαιμί νιν.

Οἰδίπους
τεκοῦσα τλήμων;

Θεράπων
θεσφάτων γ' ὄκνω κακῶν.

Οιδίπους
ποιών;

Θεράπων
κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.

Οιδίπους
πῶς δῆτ' ἀφήκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;

Θεράπων
κατοικτίσας, ᾧ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα
δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν: ὁ δὲ
κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ
ὄν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.

Οιδίπους
ἰοῦ ἰοῦ: τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῆ.
ᾧ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
οὐ χρῆν ὀμιλῶν, οὕς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανῶν.

Χορός
ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ.
τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον
τᾶς εὐδαιμονίας φέρει
ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν
καὶ δόξαντ' ἀποκλίνει;
τὸν σὸν τοι παράδειγμ' ἔχω,
τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ᾧ τλαῖμον Οιδιπόδα, βροτῶν
οὐδὲν μακαρίζω:
ὅστις καθ' ὑπερβολὰν
τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου,
ᾧ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας
τὰν γαμψώνυχα παρθένον
χρησμοφδόν, θανάτων δ' ἐμᾶ

χώρα πύργος άνέστα:
βέξ οὐ καὶ βασιλεὺς καλεῖ
έμὸς καὶ τὰ μέγιστ' έτιμάθης, ταῖς μεγάλαισιν έν
Θήβαισιν άνάσσων.
τανῦν δ' άκούειν τίς άθλιώτερος;
τίς άταις άγρίαις, τίς έν πόνοις
ξύνοικος άλλαγᾶ βίου;
ίώ κλεινὸν Οιδίππου κάρα,
ἤ στέγας λιμήν
αὐτὸς ἤρκεσεν
παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν;
πῶς ποτε πῶς ποθ' αἱ πατρῶαί ς' άλοκες φέρειν, τάλας,
σίγ' έδυνάθησαν ές τοσόνδε;
έφηῦρέ ς' άκονθ' ό πάνθ' όρῶν χρόνος,
δικάζει τ' άγαμον γάμον πάλαι
τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.
ίώ, Λαίειον ὦ τέκνον,
εἶθε ς' εἶθε σε
μήποτ' εἰδόμαν.
δύρομαι γάρ ὡσπερ ίάλεμον χέων
έκ στομάτων. τὸ δ' όρθὸν εἰπεῖν, άνέπνευσά τ' έκ
σέθεν
καὶ κατεκοίμασα τούμὸν ὄμμα.

Έξάγγελος
ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' άει τιμώμενοι,
οἶ', έργ' άκούσεσθ', οἶα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
άρεῖσθε πένθος, εἶπερ έγγενῶς έτι
τῶν Λαβδακείων έντρέπεσθε δωμάτων.
οἶμαι γάρ οὔτ' άν Ίστρον οὔτε Φᾶσιν άν
νίψαι καθαρμῶ τήνδε τήν στέγην, ὅσα
κεύθει, τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακά
έκόντα κούκ άκοντα. τῶν δέ πημονῶν
μάλιστα λυποῦς' αἶ φανῶς' αύθαίρετοι.

Χορός
λείπει μὲν οὐδ' ᾧ πρόσθεν εἶδομεν τὸ μὴ οὐ
βαρύστον' εἶναι: πρὸς δ' εκείνοισιν τί φῆς;

Ἐξάγγελος

ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.

Χορός

ὦ δυστάλαινα, πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;

Ἐξάγγελος

αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲπραχθέντων τὰ μὲν
ἄλγιστ' ἄπεσιν: ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
ὅμως δ', ὅσον γε κὰν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
πέύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρήλθ' ἔσω
θυρῶνος, ἔτ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
λέχη, κόμην σπῶς' ἀμφιδεξιοὺς ἀκμαῖς.
πύλας δ', ὅπως εἰσήλθ', ἐπιρράξας' ἔσω
καλεῖ τὸν ἤδη Λαίϊον πάλαι νεκρόν,
μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχους', ὑφ' ὧν
θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
τοῖς οἰσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
γοᾶτο δ' εὐνάς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς
ἐξ ἀνδρὸς ἀνδρα καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται:
βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν,
ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν.
φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν,
γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῶαν δ' ὅπου
κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων.
λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις:
οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἱ παρήμεν ἐγγύθεν.
δεινὸν δ' αὔσας ὡς ὑφηγητοῦ τινος
πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ', ἐκ δὲ πυθμένων
ἐκλινε κοῖλα κληῖθρα κάμπιπτει στέγη.
οὐ δὴ κρεμαστήν τὴν γυναῖκα' ἐσεῖδομεν,
πλεκταῖσιν αἰώραισιν ἐμπεπλεγμένην.
ὁ δ' ὡς ὀρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας
χαλᾷ κρεμαστήν ἀρτάνην. ἐπεὶ δὲ γῆ
ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τάνθενδ' ὀρᾷν.

ἀποσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους
 περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
 ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων,
 αὐδῶν τοιαῦθ', ὀθούνεκ' οὐκ ὄψοιντό νιν
 οὔθ' οἷ' ἔπασχεν οὔθ' ὀποι' ἔδρα κακά,
 ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὖς μὲν οὐκ ἔδει
 ὀψοῖσθ', οὖς δ' ἔχρηζεν οὐ γνωσσίατο.
 τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κούχ' ἄπαξ
 ἤρασ' ἐπαίρων βλέφαρα. φοίνια δ' ὁμοῦ
 γλῆναι γένει' ἔτελλον, οὐδ' ἀνίεσαν
 φόνου μυδώσας σταγόνας, ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
 ὄμβρος χαλάζης αἱματοῦς ἐτέγγετο.
 τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν, οὐ μόνου κάτα,
 ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.
 ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροικε μὲν
 ὄλβος δικαίως· νῦν δὲ τῆδε θήμέρα
 στεναγμός, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη, κακῶν
 ὅς' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδὲν ἐστ' ἄπὸν.

Χορός

νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

Ἐξάγγελος

βοᾷ διοίγειν κληῖθρα καὶ δηλοῦν τινα
 τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
 τὸν μητέρ'—αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι,
 ὡς ἐκ χθονὸς ρίψων ἑαυτὸν οὐδ' ἔτι
 μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο.
 ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινος
 δεῖται: τὸ γὰρ νόσημα μείζον ἢ φέρειν.
 δεῖξει δὲ καὶ σοί: κληῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε
 διοίγεται: θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
 τοιοῦτον οἶον καὶ συγοῦντ' ἐποικτίσαι.

Χορός

ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
 ὦ δεινότατον πάντων ὅς' ἐγὼ
 προσέκυρς' ἦδη. τίς σ', ὦ τλήμων,
 προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας

μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
πρὸς σῆ̄ δυσδαίμονι μοίρα;
φεῦ̄ φεῦ̄, δύσταν' :
ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν δύναμαί σε, θέλων
πόλλ' ἀνερέσθαι, πολλὰ πυθέσθαι,
πολλὰ δ' ἀθρῆσαι:
τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

Οἰδίπους
αἰαῖ̄ αἰαῖ̄, δύστανος ἐγώ,
ποῖ γὰρ φέρομαι τλάμων; πᾶ̄ μοι
φθογγὰ διαπωτᾶται φοράδην;
ἰὼ δαῖμον, ἴν' ἐξήλλου.

Χορός
ἐς δεινὸν οὐδ' ἀκουστὸν οὐδ' ἐπόψιμον.

Οἰδίπους
ἰὼ σκότου
νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, ἐπιπλόμενον ἄφατον,
ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον ὄν.
οἴμοι,
οἴμοι μάλ' αὔθις: οἶον εἰσέδου μ' ἄμα
κέντρων τε τῶνδ' οἴσθημα καὶ μνήμη κακῶν.

Χορός
καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πῆμασιν
διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά.

Οἰδίπους
ἰὼ φίλος,
σύ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος: ἔτι γὰρ
ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων.
φεῦ̄ φεῦ̄.
οὐ γὰρ με λήθεις, ἀλλὰ γινώσκω σαφῶς,
καίπερ σκοτεινός, τήν γε σὴν αὐδὴν ὁμως.

Χορός
ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς

ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπήρε δαιμόνων;

Οἰδίπους

Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι,
ὁ κακὰ κακὰ τελῶν ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα.
ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
τί γὰρ ἔδει μ' ὄρᾶν,
ὅτῳ γ' ὀρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;

Χορός

ἦν τᾷδ' ὄπωπερ καὶ σύ φής.

Οἰδίπους

τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν ἢ
στερκτὸν ἢ προσήγορον
ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἠδονᾶ φίλοι;
ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὃ τι τάχιστα με,
ἀπάγετ', ὦ φίλοι, τὸν μέγ' ὀλέθριον
τὸν καταρατότατον, ἔτι δὲ καὶ θεοῖς
ἐχθρότατον βροτῶν.

Χορός

δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
ὡς σ' ἠθέλησα μηδέ γ' ἂν γνῶναί ποτε.

Οἰδίπους

ὄλοιθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀγρίας πέδας
μονάδ' ἐπιποδίας ἔλυς' μ' ἀπό τε φόνου
ἔρυτο κἀνέσωσεν, οὐδὲν εἰς χάριν πράσσω.
τότε γὰρ ἂν θανῶν
οὐκ ἦ φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσονδ' ἄχος.

Χορός

θέλοντι κάμοι τοῦτ' ἂν ἦν.

Οἰδίπους

οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς
ἦλθον οὐδὲ νυμφίος
βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.

νῦν δ' ἄθεος μὲν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παῖς,
ὀμολεχῆς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας.
εἰ δέ τι πρᾶσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν,
τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους,

Χορός

οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς:
κρείσσω γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὧν ἡ ζῶν τυφλός.

Οἰδίπους

ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.
ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων
πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἄιδου μολῶν
οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
ἔργ' ἔστι κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
βλαστοῦς' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτε:
οὐδ' ἄστου γ' οὐδὲ πύργος οὐδὲ δαιμόνων
ἀγάλαθ' ἱερά, τῶν ὀ παντλήμων ἐγὼ
κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς
ἀπεστέρης' ἑμαυτόν, αὐτὸς ἐννέπων
ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
φανέντ' ἀναγνον καὶ γένους τοῦ Λαΐου.
τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὀρᾶν;
ἤκιστά γ': ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
πηγῆς δι' ὧτων φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην
τὸ μὴ ἀποκλῆσαι τοῦμόν ἄθλιον δέμας,
ἴν' ἦ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν: τὸ γὰρ
τῆν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ.
ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβῶν
ἔκτεινας εὐθύς, ὡς ἔδειξα μήποτε
ἑμαυτόν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἢ γεγώς;
ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
λόγω παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἄρά με
κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε:
νῦν γὰρ κακός τ' ὧν κάκ κακῶν εὐρίσκομαι.

ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη
δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
αἶ τοῦμόν αἶμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο
ἐπίετε πατρός, ἄρά μου μέμνησθ' ἔτι
οἷ ἔργα δράσας ὑμῖν εἴτα δεῦρ' ἰὼν
ὅποι' ἔπρασσον αὐθις; ὦ γάμοι γάμοι,
ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
ἀνεῖτε ταύτοῦ σπέρμα, κάπεδείξατε
πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἴμ' ἐμφύλιον,
νύμφας, γυναῖκας μητέρας τε, χῶπόσα
αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνονται.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἢ μηδὲ δρᾶν καλόν,
ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ που
καλύψατ' ἢ φονεύσατ' ἢ θαλάσσιον
ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
πίθεσθε, μὴ δείσητε: τὰμὰ γὰρ κακὰ
οὐδεὶς οἶός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.

Χορός

ἀλλ' ὦν ἐπαιτεῖς εἰς δέον πάρεσθ' ὄδε
Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν, ἐπεὶ
χώρας λείπεται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.

Οἰδίπους

οἴμοι, τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.

Κρέων

οὐχ ὡς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
οὐδ' ὡς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσιν φλόγα
αἰδεῖσθ' ἀνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ
μήτ' ὄμβρος ἱερὸς μήτε φῶς προσδέξεται.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε:
τοῖς ἐν γένει γὰρ τάγγενῆ μάλισθ' ὄρᾶν

μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.

Οἰδίπους

πρὸς θεῶν, ἐπεὶπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ,
πιθοῦ τί μοι: πρὸς σοῦ γὰρ οὐδ' ἐμοῦ φράσω.

Κρέων

καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;

Οἰδίπους

ῥῖψόν με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
θνητῶν φανοῦμαι μηδενοῦ προσήγορος.

Κρέων

ἔδρας' ἂν εἴ τοῦτ' ἴσθ' ἂν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέαν.

Οἰδίπους

ἀλλ' ἦ γ' ἐκείνου πᾶς' ἐδηλώθη φάτις,
τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.

Κρέων

οὕτως ἐλέχθη ταῦθ': ὅμως δ' ἴν' ἔσταμεν
χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τι δραστέον.

Οἰδίπους

οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὑπερ;

Κρέων

καὶ γὰρ σὺ νῦν τᾶν τῷ θεῷ πίστιν φέροις.

Οἰδίπους

καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε καὶ προστέψομαι,
τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
θεοῦ: καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὑπερ:
ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθῆτω τόδε
πατρῶον ἄστου ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν,
ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἐνθα κλήζεται

οὐμὸς Κιθαιρῶν οὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι
πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον,
ἴν' ἐξ ἐκείνων, οἳ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἂν νόσον
μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν: οὐ γὰρ ἂν ποτε
θνήσκων ἐσώθην, μὴ ἰπί τῷ δεινῷ κακῷ.
ἀλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποιπερ εἷς', ἴτω:
παιδῶν δὲ τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέων,
προσθῆ' μέριμναν: ἄνδρες εἰσίν, ὥστε μὴ
σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἂν ὣσι, τοῦ βίου:
ταῖν δ' ἀθλῖαιν οἰκτραῖν τε παρθένοι ἐμαῖν,
αῖν οὐποθ' ἡμῆ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' αἰεὶ μετειχέτην:
αῖν μοι μέλεσθαι: καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν
ψαῦσαί μ' ἔασον κάποκλαύσασθαι κακά.
ἴθ' ὦναξ,
ἴθ' ὦ γονῆ γενναῖε: χερσί τ' ἀν θιγῶν
δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
τί φημί;
οὐ δὴ κλύω που πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοι
δακρυρροοῦντοιν, καί μ' ἐποικτίρας Κρέων
ἐπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐκγόνοι ἐμοῖν;
λέγω τι;

Κρέων
λέγεις: ἐγὼ γὰρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
γνοῦς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἢ ζ' εἶχεν πάλαι.

Οἰδίπους
ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ φρουρήσας τύχοι.
ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
αἶ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὡδ' ὄρᾶν
τὰ πρόσθε λαμπρὰ προξένησαν ὄμματα:
ὅς ὑμῖν, ὦ τέκν', οὔθ' ὄρων οὔθ' ἱστορῶν
πατήρ ἐφάνθη ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην.
καὶ σφῷ δακρῦω: προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω:

νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
οἶον βιῶναι σφῶ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.
ποιᾶς γὰρ ἀστῶν ἤξετ' εἰς ὀμιλίας,
ποιᾶς δ' ἑορτάς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμένοι
πρὸς οἶκον ἴξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
ἀλλ' ἠνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἤκητ' ἀκμάς,
τίς οὗτος ἔσται, τίς παραρρίψει, τέκνα,
τοιαῦτ' ὄνειδη λαμβάνων, ἃ ταῖς ἐμαῖς
γοναῖσιν ἔσται σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα;
τί γὰρ κακῶν ἄπεισι; τὸν πατέρα πατὴρ
ὑμῶν ἔπεφνε: τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν,
ὄθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κάκ τῶν ἴσων
ἐκτήσαθ' ὑμᾶς, ὣνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
τοιαῦτ' ὄνειδιεῖσθε: κᾶτα τίς γαμεί;
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὃ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ
χέρσους φθαρῆναι κάγάμους ὑμᾶς χρεῶν.
ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
ταύταιν λείψαι, νῶ γάρ, ὦ ἔφυτεύσαμεν,
ὀλώλαμεν δὴ ὄντε, μή σφε περιίδης
πτωχὰς ἀνάνδρους ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
μηδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
ἀλλ' οἰκτιρόν σφας, ὣδε τηλικάσδ' ὀρῶν
πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῆ ψαύσας χερί.
πόλλ' ἂν παρήνουν: νῦν δὲ τοῦτ' εὐχεσθέ μοι,
οὔ καιρὸς ἐγὼ ζῆν, τοῦ βίου δὲ λῶονος
ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

Κρέων

ἄλις ἴν' ἐξήκεις δακρύων: ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω.

Οἰδίπους

πειστέον, κεί μηδὲν ἠδύ.

Κρέων

πάντα γὰρ καιρῶ καλά.

Οἰδίπους

οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι;

Κρέων
λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.

Οἰδίπους
γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον.

Κρέων
τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.

Οἰδίπους
ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἦκω.

Κρέων
τοιγαροῦν τεύξει τάχα.

Οἰδίπους
φῆς τάδ' οὔν;

Κρέων
ἂ μὴ φρονῶ γὰρ οὐ φιλῶ λέγειν μάτην.

Οἰδίπους
ἄπαγέ νύν μ' ἐντεῦθεν ἦδη.

Κρέων
στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.

Οἰδίπους
μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου.

Κρέων
πάντα μὴ βούλου κρατεῖν:
καὶ γὰρ ἀκράτησας οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

Χορός
ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὄδε,
ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἦδει καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
οὐ τίς οὐ ζήλω πολιτῶν ἦν τύχαις ἐπιβλέπων,
εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν.

ὥστε θνητὸν ὄντα κείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
ἡμέραν ἐπισκοποῦντα μηδὲν ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθῶν.

